

КОЙТО ЗАВИЖДА — НЕ ВИЖДА

Живѣяли двама съседи. Тѣ били еднакво богати. Но случило се така, че на единиятъ съседъ тръгнало напредъ, а на другиятъ — назадъ. И вселила се тогава завистъ въ душата на по-бедния, и той започналъ да мисли, какво зло да стори на съседа си, за да станатъ пакъ равни.

Мислилъ той, мислилъ и най-после решилъ да подпали плѣвника на съседа си.

— До плѣвника му сж оборътъ, житницата и кжщата. Като запалѣя едното — всичко ще изгори! — казалъ си той и потрилъ ржце отъ нѣкакво странно удоволствие.

Още сжщата вечеръ излѣзълъ и се отбилъ въ една кръчма. Тамъ пилъ вино и следъ това тръгналъ да се разхожда изъ улицитѣ. И когато цѣлото село утихнало, заспало въ дълбокъ сънъ следъ тежката работа, той незабелязано се промъкналъ до плѣвника, драсналъ кибритъ и го запалилъ. Нѣколко минути, — и пламъцитѣ, извили зловещи, червени езици, обхванали всичко. Разбудили се тогава хората, развикали се. Дошли отъ цѣлата махала и отъ другия край на селито, но нищо не сж могли да спасятъ. Всичко изгорѣло.

А въ това време завистникътъ билъ далече отъ селото и отъ единъ баиръ гледалъ зловещата картина. Гледалъ той, усмихвалъ се и задъхано си шепнѣлъ: — Сега ще бждешъ не само равенъ на мене, но и победенъ отъ всички въ селото. . .

И пакъ потривалъ ржце. Чакъ призори той решилъ да си отиде. Влѣзълъ въ селото, вървѣлъ по тѣхната улица и все по-широко отварялъ очи, за да се увѣри, че не сънува. Ала не било сънъ.

Вмѣсто да запали плѣвника на съседа си, той запалилъ своя. Плѣвниците били строени нѣкога отъ единъ и сжщъ майсторъ, приличали си, а той, заслѣпенъ отъ завистта и виното, не разбралъ, какво върши.

И предъ страшната гледка завистникътъ изгубилъ съзнание и падналъ като снопъ на земята.

Владимиръ Русалиевъ